

L'EXCÉS DE JESÚS

LLORENÇ SAGALÉS

La bondat, l'amor de Jesús és tan desconcertant que, cada vegada que l'Església intenta transmetre'l i explicar-lo al món adaptant-se als homes, cau sovint en la temptació de rebaixar el misteri de Déu, de copiar els criteris mundans i fer el ridícul. Els cristians hauríem d'acceptar de bon grat que ens prenguin per ximplés i una mica idiotes, i no tenir por de presentar l'incomprensible de la bondat de Déu en tota la seva nuesa i provocació. És el que fa la paràbola dels treballadors de la vinya (Mt 20,1-16), amb aquest estil tan ingenu en aparença de Jesús, però mor-

daç i apuntant sempre al centre. El primer que pretén aquesta paràbola és desmuntar la nostra noció de Déu, massa humana, massa sensata. Tenim un concepte tan mesquí, tan reduït de Déu i de la seva justícia, que acabem projectant en Ell els nostres prejudicis; i, com els treballadors de primera hora, en el fons creiem que el Senyor de la vinya és injust i arbitrari. El seu comportament tan imprevisible ens inquieta, ens queixem, ens escandalitza i, en el millor dels casos, creiem que només reflecteix alguna debilitat divina. ¿No se li ha de donar a cadascú segons les seves obres? ¿No consisteix la justícia en donar a cadascú segons els seus mèrits? Doncs no. La justícia cristiana, la justícia de l'Evangeli consisteix en donar a cadascú molt més del que es mereix. Ser just, en cristià, és estar disposat a fer "més" del que és degut, és estar disponible a lliurar-se en un "excés" que ningú no li exigeix ni li reclama. I és aquest excés en el lliurament el que dóna al just una alegria sorprenent. Aquesta és la bogeria de l'amor de Déu en l'Evangeli que tan nerviosos ens posa i que tant turba la nostra sensatesa i prudència. Tendim a pensar que el criteri decisiu de la plenitud és fer bones obres, i la gratuïtat de la bondat de Déu regalant-se als pecadors en la paràbola ens indigna i ens fa perdre l'equilibri. Nosaltres

pesem i mesurem les nostres accions com si fóssim comerciants de l'esperit que volguéssim aconseguir la salvació, mentre Déu sembla gaudir com un nen deixant-se trobar pels qui no el cerquen i lliurant-se als que no pregunten per Ell. Clar que s'han de fer bones obres!, però per a Jesús l'únic necessari és deixar-nos arrabassar pel misteri de Déu, aprendre a rebre com petits el seu excés de misericòrdia.

Si entenguéssim una mica més la lògica de Déu, la llibertat del seu amor, no ens enfadaríem tant amb la seva aparent injustícia. Déu no ens deu res! Especialment en les nostres relacions amb els altres, no calcularíem el que el món ens deu, ni aniríem per tot arreu queixant-nos que no reconeixin els nostres mèrits o que no ens valorin com ens agradaria. ¿Ens adonem

que Déu ja se'ns ha donat Tot a tots? La seva bondat excessiva i inútil als ulls del món espera ser imitada per nosaltres. ¿Per què no intentem també nosaltres donar Tot a tots, és a dir, lliurar Déu al món, a cada persona? Donem gratuïtament el que hem rebut; com la vídua pobre, donem del que necessitem per a viure! Intentem ser justos en un món ple d'injustícies, no donant només el que ens sobra, sinó del que ens falta! Si ens posem a calcular el que se'ns deu, destruïrem qualsevol vida fraterna. ¿I no necessita el nostre món precisament un testimoni de boja gratuïtat, de servents inútils que es lliurin excessivament als altres sense que ningú els ho demani? Tal vegada així els homes percebran, si més no, un indici de la sobreabundància de l'amor de Déu, de la bondat de Jesús.

